

Emelt fővel vonult vissza Klein László

Abbahagyta teremlabdarúgó pályafutását a székelykeresztúri kapus

Búcsúzott a közönségtől, csapattársaitól a 155-szörös román teremlabdarúgó-válogatott. A székelykeresztúri Klein László vasárnap játszotta le az utolsó hivatalos meccsét a Futsal Klub Székelyudvarhely együttesénél. Pályafutásáról, jövőjéről kérdeztük a kapust.

– Viszonylag későn, 27 évesen kezdett el futbalozni. Mi volt ennek az előzménye, egyáltalán hogyan került kapcsolatba a labdával, a focizással?

– Beleszülettem a focizásba. Édesapám is edző volt, évtizedeken keresztül dolgozott a keresztúri ifjúsági labdarúgócsapatokkal. Mikor megtanultam járni, minden edzésen részt vettem vele, a pályán nőttem fel. Én is végigjártam a lépcsőfokokat. Mivel asztmás voltam, és nem bírtam a futást, így a kapuban kaptam meg a helyem. Egyébként is családi örökség, hiszen édesapám és nagyapám is kapusként játszott. Tizennégy évesen bekerültem a felnőtt csapatba, mivel akkor pont kapusproblémákkal küzdöttek: egyedül Kiss Józsa volt ezen a poszton. Így kerültem én be tartalékként az együttesbe, amely akkor még a harmadosztályos bajnokságban szerepelt. Tizenkilenc évesen Csikszeredába kerültem, a katonai szolgálat teljesítése közben az ASA-Rapid csapatánál védtem. Másfél év után hazatértem, 1998-ban pedig az udvarhelyi Budvárnál játszottam, egészen 2000 júniusáig. Ezután visszakérültem Keresztúrra, majd 2002-ben kezdődött el a teremlabdarúgó pályafutásom.

– Hogyan váltott, minnek vagy kinek a hatására?

– Érdekes a történet, mert miután hazaköltöztem Csik sze redából, akkor a Famos szé kelykeresztúri bütorgyárában kezdtem dolgozni. Az üzemi csapatával részt vettem az udvar helyi minifoci-bajnokságban. Akkoriban kezdett alakulni az udvarhelyi futsalcsapat. Jaxival (Jakab Zoltánnal, az udvarhelyi futsalcsapat edzőjével – szerk. megj.) már dolgoztam együtt a Budvárnál, és mivel a minifoci-bajnokságban is játszottam, így megkeresett, hogy menjek védeni. Meg vagyok győződve, hogy voltak nálam jobb képeségű kapusok. Az én erősségem, hogy a kéz- és a lábjátékban is hatékony voltam, és adott pillanatokban gyorsan meghoztam a megfelelő döntést. Elsőre nem vállaltam el, azt mondtam, hogy kicsi kapuban nem lövtem magam. Fél éven keresztül kérlelt kitartóan, és ezután azt mondtam, adok egy esélyt neki is és magamnak is. Elmentem edzésre, és azóta ott ragadtam. Annnyira megtetszett az a játék, hogy most vasárnap hagytam abba. Úgy mond neki köszönhetem, hogy 15 évig futbaloztam, mert ha akkor nem ennyire kitartó, lehet, nem így alakul.

– Röviden össze tudná foglalni a futsalos pályafutását? Ez időszak alatt me-

lyik volt a legkellemesebb élménye?

– Udvarhelyen 2002-ben kezdtem el futbalozni. 2003-ban megnyertük a bajnokságot (az első országos bajnokság döntő tornáját épp Udvarhelyen rendezték – szerk. megj.), és egészen 2006-ig ott is játszottam. A 2006–2007-es szezonban a Marosvásárhelyi Izorephez kerültem, a következőben a Dévai CIP-nél folytattam, a 2008–2009-es idényben Sepsiszentgyörgyön, majd 2009-től 2014-ig a Marosvásárhelyi City'usnál. Ezután visszamentem Udvarhelyre. Egész pályafutásom alatt hat bajnoki címet szereztem, kettőt Udvarhellyel, négyet pedig Vásárhely csapatával. Az udvarhelyi együttesel szereztem arany sokkal többet jelent számomra, mint a többi. Ezekért meg is küzdöttem. Úgy érzem, a négy vásárhelyi bajnoki címből egy volt megérdemelt, a többi papírforma szerint alakult, mivel a román válogatott alkotta a keretet, nem volt ellenfél.

– Mi a titka, hogy még 41 évesen is a csapat egyik meghatározó tagja?

– Azt kell tudni, hogy a teremlabdarúgásban egész más a kapusok dolga, mint a nagypályás fociban. Sokkal gyorsabb a játék, és a kemény pálya megter-

Pályafutásom alatt hat bajnoki címet szereztem, kettőt Udvarhellyel, négyet pedig Vásárhely csapatával. Az udvarhelyi együttesel szereztem arany sokkal többet jelent számomra, mint a többi.

heli az izületeket. Én már lassan érzem ezeket a dolgokat. A szervezete nem olyan 41 évesen, mint huszonévesen. Nem is regenerálódiok olyan hamar. Nemrégiben épp Jaxival beszéltek meg, hogy számomra már nem előny, ha edzésre járok, mivel megterhelő.

– Megbánta, hogy az életét a focizásra áldozta?

– Már gyermekként az volt az álmom, hogy válogatott játékos legyek. Ahhoz, hogy az ember valamit elérjen a céljaiból, azért áldozni is kell. Én többek közt azt áldoztam fel, hogy fiatalon nem buliztam annyit, mint a mai fiatalok. Bár nem a nagypályás labdarúgásban, de végül a futsalban válogatott játékos lettem. Tehát elértem a célomat. Most abba hagytam a futbalozást, és még több időm jut a nagypályás keresztúri csapatra. Jelenleg próbáljuk megmenteni, fellendíteni az együttest. Visszatérve a futsalozásra, úgy érzem, meg-

Az utolsó meccs. Klein László két bajnoki címet szerzett az udvarhelyi csapattal. Most búcsúzott

erte ezzel foglalkozni. Például olyan helyekre jutottam el a válogatott által, hogy civil emberként nem engedhettem volna meg magamnak. Brazília-tól kezdve Kínáig végigjártam a világot.

– Tapasztalt játékosként hogyan értékeli a romániai futsal elmúlt 15 évét?

– Ha megnézzük más országok futsalos történetét, akkor azt kell mondanom, hogy rengeteget fejlődött Románia ilyen téren. Tizenöt év alatt negyedik alkalommal harcolta ki az Európa-bajnoki szereplést. Erre nem sok példa van.

– Ha most kellene választani, ugyanolyan körülmények között melyik kerülné előtérbe: a nagypályás labdarúgás vagy a teremlabdarúgás?

– Mind a kettőt nagyon szerettem, de a futsalban értem el kiemelkedő sikereket. Sajnos elég későn kezdődött el a futsalpályafutásom. Huszonhét éves voltam, amikor az udvarhelyi csapatba bekerültem, de csak ekkor kezdődött el az országban ez a sportág. Azt is tudni kell, hogy abban a keretben én voltam a második legfiatalabb játékos. Csak Gál István volt nálam fiatalabb. A múlt héten beszéltek Szócs Lászlóval és Szécsi Barnával, hogy nemrég szétnéztek ketten az öltözőben, s rájöttek, hogy 32 évesen most ők a rangidősök. Ez jó dolog, mert azt jelenti, hogy van utánpótlás.

– Ha lett volna rá lehetősége, a román válogatottságot lecserélte volna magyarra?

– Sajnos már nem lehet váltani. Régebben volt egy feltétel: ha két évig nem voltál más válogatott tagja, akkor lehetett váltani. Mostanra ezt eltörölték. Viccesen mindig megjegyeztem, hogy 155-szörös válogatott vagyok, de lehet hogy nem a jó csapatban. Szívem szerint persze inkább a magyar válogatottban játszottam volna. De az embernek büszkének kell lennie arra, hogy bekerült egy nemzeti csapatba. Én úgy érzem, Udvarhelynek a hírnevét éppúgy vittem magammal, mint a szülővárosomét, Székelykeresztúré. Azt mindig hangsúlyoztam, hogy nemcsak udvarhelyi, hanem keresztúri is vagyok.

– Milyen gondolatok forogtak az agyában, milyen érzés töltötte el, amikor elbúcsúzott az udvarhelyi csapattól, a közönségtől, a futsaltól?

– Attól függ, hogy miként fogja fel az ember. Ha úgy gondolkozom, hogy sikeres pályafutást zártam le, akkor pozitívként tekintek erre a pillanatra. Nem igaz, hogy még egy-két évig nem tudtam volna folytatni, hiszen

még leülhettem volna a kispadra, és amikor szükség van rám, akkor beállok a kapuba. De úgy éreztem, hogy ennyi elég. Rövid idő alatt le lehet rombolni, amit az évek alatt felépített az ember. Nem volt könnyű döntés, de arra az elhatározásra jutottam, inkább emelt fővel búcsúozok, és nem pedig a hátsó ajtón, lesütött fejjel. A másik ok a családom volt. Ahhoz, hogy tizenöt évig futbaloztam, áldozatot kellett hozni. Ennek főleg a családom itta meg a levét. Ezúton is szeretném megköszönni neki, hogy ezen időszak alatt maximálisan mellettem voltam, támogattak.

– Hogyan tovább?

– Segítem tovább a keresztúri focicsapatot, de egyelőre visszavonulok a futsalról. Pont azért, hogy több időt tölthessek a családommal. Nem szeretném azt hallani ott-hon a kislányomtól, hogy: apa, megint mész el focizni? Jelenleg Székelykeresztúron önkormányzati képviselő vagyok, emellett pedig csatlakoztam egy vállalkozáshoz.

PÁL GÁBOR

Klein László

Székelyudvarhelyen született 1976. április 6-án. Labdarúgó karrierjét a helyi SK ifjúsági csapatánál kezdte, de játszott a Székelyudvarhelyi Budvárnál is, amely akkor a harmadosztályos román bajnokságban szerepelt. Utóbbi együttesnél háttérként futballozott. Viszonylag későn, 27 évesen tért át a teremlabdarúgásra, a Székelyudvarhelyi SK kapusa lett. Később megfordult a Marosvásárhelyi Izorep, a Dévai CIP, a Sepsiszentgyörgyi Spicom és a Marosvásárhelyi City'us-nál. Ezután visszatért Székelyudvarhelyre, az újjáalakult FK-hoz. De játszott az Udvarhelyi körzeti labdarúgó-bajnokságban, a Szentábrahám Andycom és a Siménfalva csapatánál, illetve a 4. Liga Hargita megyei csoportjában, a Székelykeresztúri Egyesülésnél. Összesen 155 alkalommal öltötte magára a román teremlabdarúgó-válogatott mezét, klubcsapataival 6 bajnoki győzelmet szerzett (kettőt az udvarhelyi SK-val és négyet a Marosvásárhelyi City'us-szal). A vásárhelyiekkel részt vett az UEFA Futsal Cup legjobb 16 csapata közti versengésben is. 2017. október 8-án vasárnap játszotta a búcsúmeccsét az FK Székelyudvarhely csapatánál, 41 évesen hagyta abba a teremfocizást.